

kterou st-lka provozuje, pak právem shledal, že zevní označení závodu je nevhodné ve smyslu § 44 živn. řádu, neboť vhodným podle tohoto předpisu jest jen ono, které souhlasí s ohlášenou živností a vylučuje pochybnost, že by se mohlo jednati o živnost jiné kategorie.

### Č. 11.794.

**Stavební právo (Praha): I. I zřízení garáže je stavbou ve smyslu ustanovení zák. o stav. ruchu.**

**Řízení před nss-em: II. Zúčastněná strana má nárok na to, aby odkladný účinek stížnosti na nss byl odepřen, jestliže jeden z předpokladů § 17 zák. o ss není splněn.**

(Nález ze dne 15. března 1935 č. 4712/34.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 8908/30, 9729/32, 10.450/33, ad II. Boh. A 10.449/33.

Věc: Marie T. v P. proti zemskému úřadu v Praze o přestavbu garáže a Josef L. v P. proti témuž úřadu o odkladný účinek stížnosti na nss.

Výrok: Stížnost Marie T. na rozhodnutí zem. úřadu v Praze z 31. října 1933 se dílem zamítá pro bezdůvodnost, dílem odmítá pro nepřípustnost. Nař. rozhodnutí zem. úřadu v Praze z 22. prosince 1933 se ke stížnosti Josefa L. zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: I. Na základě žádosti Josefa L., došlé magistrátu hlavního města Prahy dne 17. července 1933, v níž domáhal se žadatel, odvolává se na zákon o stavebním ruchu, povolení k adaptaci své rodinné vily čp. ... ve St., konalo se dne 7. srpna 1933 komisionelní jednání na místě samém. Při komisi bylo konstatováno, že proti projektované přestavbě garáže, o kterou se v dnešním sporu jediná, není po stránce technické námitek, a to s podmínkou, že vzdálenost přístavby od hranice v nejužším místě bude minimálně 5 m a že garáž bude vyhovovati pravidlům o zřizování garáží. Zástupce souseda, dnešní st-lky, namítl proti projektované přístavbě garáže podle protokolu ve správních spisech založeného toto: 1. Přístavba garáže v proluce mezi izolovanými objekty odporuje stav. řádu; tuto námitku bude soused uplatňovati cestou instanční. 2. Objekt sousedův bude znehodnocen po stránce zdravotní jednak ohrožením výfukovými plyny, které budou vnikati při hlubším umístění jeho objektu o jednu etáž přímo do obytných místností. 3. Porušen bude architektonický vzhled jednak jeho objektu, jednak celého bloku, ježto proti podmínkám, za kterých byly parcely zakupovány, povolují se dodatečně změny znešvařující celkový vzhled čtvrti vilového charakteru. Zdravotní znalec poznamenal, že nelze tvrditi, že by obtěžováním plyny a hlukem z garáže bylo ohroženo zdraví sousedů. Společně pak s technickým znalcem setrvali oba znalci i po námitkách souseda na svém po-



sudku a uvedli, že stav. řád neobsahuje o stavbě garáží v proluce ustanovení, a že o porušení vzhledu bloku nelze mluvit. K tomuto prohlášení znalců připojil se i stavebník, který přistoupil zároveň na podmínku vzdálenosti přístavby 5 m od souseda.

Dne 16. srpna 1933 učinil Josef L. podání k zem. úřadu v Praze, ve kterém uváděl, že magistrát nerozhodl v zákonné lhůtě o jeho žádosti a domáhal se toho, aby zem. úřad udělil žádané stav. povolení sám na základě zák. o stav. ruchu.

Výměrem z 31. října 1933 udělil pak zem. úřad Josefu L., rozhoduje podle § 62 odst. 2 zák. č. 45/1930 Sb., stav. povolení mimo jiné i ku projektované přístavbě garáže za určitých podmínek. Námitky souseda, dnešní st-lky, vznesené při stav. komisi, s bližším odůvodněním zároveň zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podána je k nss-u stížnost Marie T.

II. Podáním ze 6. prosince 1933 žádala u zem. úřadu v Praze Marie T. o povolení odkladu vykonatelnosti rozhodnutí zem. úřadu z 31. října 1933, jímž byla povolena Josefu L. přístavba garáže v domě čp.... ve St. Této žádosti zem. úřad výměrem z 22. prosince 1933 vyhověl a odkladný účinek stížnosti přiznal. V důvodech uvedl žal. úřad, že bezodkladné provedení stavby není z veřejných ohledů nutné, a že škoda, která by žadatelce vznikla ze stavby garáže, byla by v případě, kdyby nss dal její stížnosti za pravdu, neodčinitelnou.

Na toto rozhodnutí směřuje stížnost Josefa L.

Ad I. Jednaje o stížnosti Marie T. proti rozhodnutí žal. úřadu z 31. října 1933, musel nss přihlédnouti především k námitce, jež vytýká, že žal. úřad nebyl v daném případě vůbec oprávněn na základě zák. č. 45/1930 Sb. o žádosti za stav. povolení rozhodovati, ježto cit. zák. je určen k usnadňování staveb domů s malými byty, takže se ustanovení zák., jímž je zem. úřad zmocněn k vydání rozhodnutí cestou devoluce, nevztahuje na žádost o povolení ke zřízení garáží. Touto námitkou popírá stížnost kompetenci žal. úřadu k vydání nař. rozhodnutí, k níž je ovšem nss povinen přihlížeti i z povinnosti úřední.

Leč tato námitka je bezdůvodná, jak správně uvádí i odvodní spis zúčastněné strany Josefa L. Žal. úřad zakládá svou kompetenci na § 62 odst. 2 zák. o stav. ruchu č. 45/1930 Sb., platného vzhledem k čl. IV § 4 zák. č. 164/1932 Sb. i v době vydání nař. rozhodnutí. Stížnost nepopírá, že by v daném případě nebyly splněny předpoklady cit. zák., za nichž přechází rozhodování na zem. úřad, zastává však názor, že ustanovení zák. o stav. ruchu nelze vůbec aplikovati na stavby garáže. Než tento názor je mylný. Podle § 71 zák. č. 45/1930 Sb. vztahují se ustanovení sedmé hlavy tohoto zák. na dva druhy staveb, jednak na stavby domů obytných, prováděné se státní podporou podle hlavy páté zák., jednak na stavby, pro které se stavebník dožaduje úlev podle hlavy sedmé. Úlevy tyto jsou z části rázu materiálně-právního, z části procesního. Pojem »stavby«, pro niž se stavebník dožaduje úlev, je však širší nežli pojem stavby domů obytných, jak ukazuje stav. řád pro hlavní město Prahu (zákon č. 40/1886 z. z. č.) na četných svých místech (na př. § 25 odst. 1, § 34 odst. 3, § 109 a j. v.), a sluší tímto pojmem proto rozuměti každou stavbu bez rozdílu, má-li sloužiti účelům obytným nebo



jiným (srov. Boh. A 8908/30, 9729/32, 10.450/33). Při tomto stanovisku je pak ovšem i zřízení garáží stavbou ve smyslu zák. o stav. ruchu. Ježto pak zúčastněná strana, Josef L., se ve své žádosti o stav. povolení zákona o stav. ruchu — jak je mezi stranami nesporno — výslovně dovolala a ježto také není sporné, že předpoklady zákonem předepsané pro devoluci rozhodování od pravidelných úřadů stavebních na zem. úřad byly splněny, nelze o kompetenci žal. úřadu k vydání rozhodnutí podle § 62 odst. 2 zák. č. 45/1930 Sb. pochybovati.

Ve věci samé obsahuje stížnost v podstatě tyto námitky: 1. Povolení ke zřízení garáží odporuje podmínkám, za nichž byla povolena v r. 1925 parcelace pozemků, na nichž se sporná stavba nalézá. Tím byl porušen i stav. řád, na jehož základě byly parcelační podmínky vydány. 2. Povolení je však i v rozporu se zastavovacími podmínkami k regulačnímu plánu St., vydaného státní regulační komisí. 3. Svým rozhodnutím porušil žal. úřad předpisy zák. č. 88/1920 Sb. o státní regulační komisi, zejména ustanovení § 15 tohoto zák.

Avšak žádnou z těchto námitek neuplatnila st-lka při komisi stavební, jež o žádosti zúčastněné strany o udělení stav. povolení byla konána, a žal. úřad proto neměl vůbec příležitosti se s námitkami tohoto obsahu zabývat. Ale pak jsou veškeré tyto námitky vzhledem k § 5 zák. o ss v řízení před nss-em nepřípustné a musí býti z tohoto důvodu odmítnuty. Stížnost se ovšem snaží dovoditi, že námitka rozporu nař. rozhodnutí s parcelačními podmínkami je totožná s námitkou, vznesenou při stavební komisi, že projektovaná stavba odporuje stav. řádu, na jehož základě byly parcelační podmínky vydány. Než nss nemohl uznati, že by bylo možno pokládati zmíněné námitky za obsahově totožné. Namítala-li st-lka, že přestavba garáže odporuje stav. řádu, pak není možno tomuto jejímu prohlášení rozuměti jinak, nežli že žádané stav. povolení nemůže býti uděleno pro překážku, jež tkví v některém předpisu stav. řádu, nikoli však tak, že by udělení stav. povolení bránilo některé konkrétní rozhodnutí stav. úřadů, na základě stav. řádu vydané. Takto pojímali zmíněnou námitku při komisi vznesenou nejenom technický a zdravotní znalec, nýbrž i žal. úřad. Vzhledem k formulaci námitky při stav. komisi byl pak žal. úřad oprávněn přikládati jí tento smysl, neboť stav. úřady jsou povinny přikládati námitkám sousedů při komisi vzneseným jen ten smysl, jaký plyne ze slovního jejich znění, a nejsou povinny pátrati po tom, zda snad sousedé nespojují se svými námitkami nějaký smysl jiný, slovně nevyjádřený.

Ježto stížnost jiných námitek, než které byly uvedeny, neobsahuje, slušelo ji dílem pro bezdůvodnost zamítnouti, dílem pro nepřípustnost odmítnouti.

Ad II. Rozhodnutí zem. úřadu z 22. prosince 1933 vytýká stížnost Josefa L. na prvním místě vadnost řízení, kterou spatřuje v tom, že žal. úřad povolil odkladný účinek stížnosti k nss-u podané s odůvodněním, že by Marii T. vznikla provedením stavby neodčinitelná škoda, při čemž úřad vzal za prokázané příslušné tvrzení žadatelky, aniž o něm provedl jakékoli šetření a aniž st-le o tvrzení tom vyslechl a dal mu tak ve správním řízení možnost, aby neodůvodněnost tohoto tvrzení prokázal.

Nss uznal tuto námitku důvodnou.



Jak již bylo vysloveno v nál. Boh. A 10.449/33, má zúčastněná strana nárok na to, aby odkladný účinek stížnosti na nss byl odepřen, jestliže jeden z obou předpokladů § 17 zák. o ss není splněn. Zúčastněná strana, které v řízení o žádosti za přiznání odkladného účinku náleží postavení strany, má právo na to, aby rozhodnutí úřadu o přiznání odkladného účinku bylo řádně odůvodněno a aby tehdy, když úřad se hodlá při svém odůvodnění opřít o skutečnosti, které v řízení provedeném ve věci samé nebyly mezi stranami nesporné, poskytl jí dříve, nežli o žádosti za přiznání odkladného účinku rozhodne, příležitost, aby se o těchto skutečnostech vyjádřila a své eventuelní námitky proti přiznání odkladného účinku přednesla.

V daném případě rozhodl žal. úřad o žádosti za přiznání odkladného účinku bez slyšení zúčastněné strany, čímž porušil předpis § 42 nař. č. 8/1928 Sb. a dopustil se tak podstatné vady řízení, pročež slušelo nař. rozhodnutí zrušit podle § 6 zák. o ss, aniž bylo za této procesní situace možno zabývat se ostatními námitkami stížnosti.

#### Č. 11.795.

**Š k o l s t v í :** \* Řídící učitel (správce školy) není legitimován ke stížnosti na nss do výroku nadřízeného školního úřadu, jímž tento neschválil rozvrh hodin jím sestavený z toho důvodu, že řídící učitel nevyčerpal v tomto rozvrhu svou normální povinnost vyučovací, stanovenou v § 2 nař. č. 52/1923 Sb.

(Nález ze dne 15. března 1935 č. 12.008/35.)

**V ě c:** Vratislav D. v Š. proti ministerstvu školství a národní osvěty o vyučovací povinnost.

**V ý r o k:** Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

**D ů v o d y:** St-1, řídící učitel státní menšinové školy v Š., předložil inspektorovi menšinových škol národních v Šumperku sestavený rozvrh hodin, v němž, pokud jde o jeho osobu, přidělil si 15 hodin vyučovacích. Jmenovaný inspektor přípisem z 2. listopadu 1931 neschválil tento rozvrh. — — —

Stížnost podanou st-lem do tohoto výroku inspektora menšinových škol národních vyřídilo min. škol. nař. výnosem záporně — — — — —

O stížnosti uvažoval nss takto:

Předpokladem úspěšné stížnosti k nss-u je s hlediska § 2 zák. o ss porušení nějakého subj. práva správním úřadem a tudíž i existence takového práva vůbec.

Stížnost tvrdí existenci takového práva i v konkrétním případě, jež spočívalo by podle obsahu stížnosti v tom, že řídící učitel obecné školy (v konkrétním případě státní menšinové) má nárok na to, aby školní rozvrh hodin, jím sestavený a učitelskou konferencí projednaný, v němž přidělil si sice menší počet hodin vyučovacích nežli je normální míra